

«Hem tornat a posar Lleida al mapa»

Albert Aliaga. El president demana paciència i diu que “la modèstia la tindrem per bandera, però en ambició no ens guanyarà ningú”

XAVIER PUJOL

El juliol del 2020 va assumir la presidència, l'estiu següent es va eludir el descens als despatxos i tres anys després és a l'ACB. Ni en somnis podia pensar en aquest desenllaç?

No, per descomptat que no, dir el contrari seria mentir. En aquell moment calia un canvi de direcció i de projecte, i el temps ens ha donat la raó. Vam agafar un projecte que estava mort, es devien molts diners, i ser capaços de tornar a enganxar la gent és una gran victòria. Potser es tracta de la més important.

Aconseguir en tres anys el que hem aconseguit és molt gran, i això és mèrit de molta gent, no només dels que estem al club. A més, hem aconseguit una cosa que per a mi és primordial, que el projecte sigui sostenible. Els

que ho hem viscut sabem de què parlem, perquè les entranyes d'aquest projecte uns anys enrere tenien un forat enorme. Ja es venia parlant d'ascens però... esperava que s'aconseguís tan aviat?

No esperàvem aconseguir-ho tan ràpid. Crec que hi ha tres moments clau: un, la Final Four de Girona, on es produeix el canvi de xip; després la creació de la penya Nucli Bordeus, i després quan som capaços d'aglutinar les empreses més importants del territori.

L'objectiu no pot ser un altre que la permanència.

No hem de perdre de vista qui som i ser realistes. La modèstia la tindrem per bandera, però en ambició no ens guanyarà ningú. Lògicament tenim limitacions, però soc una persona optimista i estic convençut que

ens salvarem, però, si no fos així, el més important és que aquest projecte continuï sent sostenible i que siguem capaços tots de tornar a mirar cap a dalt. Estem a la millor Lliga d'Europa i hem tornat a posar Lleida al mapa.

L'anterior projecte de Lleida a l'ACB, que té moltes similituds amb aquest, finalment va morir d'èxit. Caldrà aprendre dels errors.

Ens hi va la vida i el nostre patrimoni, som un club esportiu, no una SAD. No sé el que va passar llavors perquè no estava dins, però des de fora es veu tot molt fàcil. Puc dir que el presupost pràcticament està quadrat i els que formem la junta tenim clar que ens permetem un punt de bogeria que comporta l'esport, que és pel que som aquí i hem fet el que hem fet fins ara, però un punt de bogeria sostenible, perquè si no, jo ja no estaré al capdavant.

Fa un any va dir que el seu somni era anar-se'n amb l'equip a l'ACB. Ho manté?

Crec que per a la bona salut dels projectes és bo que els mandats siguin limitats. Em queda aquest any i el que ve i no tinc cap sentiment d'afecció a la cadira. Vaig arribar gairebé obligat, encara que és un privilegi ser el màxim representant del club que més estimo, però és cert que no el deixaré de qualsevol manera. Quan arribi, seré el primer a fer un pas a banda.